

תת"ע 5420/04/15 - מדינת ישראל נגד איציק מדינה קליין

בית משפט השלום לתעבורה באשדוד

תת"ע 5420-04-15 מדינת ישראל נ' קליין
תיק חיצוני: 38110501533

בפני	כבוד השופטת נועה חקלאי
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשמים	איציק מדינה קליין

הכרעת דין

בהתאם למצוות סעיף 182 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] תשמ"ב 1982, אני מודיעה כי זיכיתי את הנאשם.

ולהלן הנימוקים:

רקע:

הנאשם הועמד לדין על כך שביום 26.5.15 בשעה 17:08 נהג ברכב פרטי ברח מנחם בגין באשקלון ועקף מצד ימין רכב אחר הנע בכביש, בניגוד לתקנה 47(א) לתקנות התעבורה.

במענה לכתב האישום טען הנאשם כי לא עקף רכב מימין.

לדבריו נהג את רכבו בנתיב הימני ובשלב מסוים, כשהנתיב הימני הפך לנתיב המיועד לפניה ימינה בלבד, השתלב לנתיב שמשמאלו.

בשל כפירתו של הנאשם במיוחס לו נשמעו הוכחות בתיק.

מטעם התביעה העיד השוטר אברהם ששון שבמועד העבירה ערך את הדוח (ת/1) ובמהלך עדותו בבית המשפט ערך את סקיצה (ת/2).

השוטר הסביר כי בצומת הרלוונטי יש נוכחות משטרתית ומבוצעת אכיפה באופן שגרתי, משום שבשעות הלחץ יש עומסי תנועה במקום ויש הרבה תאונות והרבה קטטות בין נהגים. לדבריו כלי רכב מגיעים בשעות העומס בנתיב הימני עוקפים את כל שיירת המכוניות שבנתיבים לכיוון מערב, ובהזדמנות ראשונה ליד הצומת משתחלים לתוך הנתיב למערב.

לדברי השוטר, כשהוא מבצע אכיפה במקום הוא עומד תמיד סמוך לעץ שנמצא מעבר לצומת. כך גם עמד במקום בעת האכיפה של הארוע נשוא תיק זה.

השוטר ציין כי היה בקשר עין עם רכב הנאשם מרגע ביצוע העבירה ועד עצירתו.

בחקירתו הנגדית נשאל השוטר כמה נתיבים בכביש ממנו הגיע הנאשם וציין כי במקום 4 נתיבים.

נשאל מהו המרחק של העץ לידו עמד ועד הצומת, והשיב כי לא מדד אך לא שלל את האפשרות שהוצגה לו על ידי הנאשם כי המרחק הינו 124.2 מ'.

השוטר אישר כי לא יודע מה אורכו של הנתיב לפניה ימינה, כי לא מדד את המרחק מקו הצומת ועד לתחילת נתיב ההשתלבות ימינה, אך ציין כי "הנתיב לפניה ימינה ממשיך הרבה לפני שהחצים נמצאים במקום".

השוטר ציין כי הבחין ברכב הנאשם נוסע בנתיב הימני הקיצוני עוקף חלק נכבד מהשיירה ובסמוך לצומת נכנס לנתיב השמאלי. **השוטר אישר כי מהמקום בו עמד הוא לא יכול לראות מהיכן הנתיב הימני מיועד רק לפניה לימין.**

השוטר נשאל האם יש איסור להשתלב מהנתיב הימני לנתיב שמשמאלו, אפילו בהנחה שהמקום בו מבוצעת ההשתלבות הינו בשלב בו הנתיב הימני מיועד לפניה ימינה בלבד ועל כך השיב השוטר שהחלפת נתיבים מותרת אך לא כשהם "חותכים רכבים אחרים ונכנסים בסמוך לצומת".

השוטר לא זכר אם היו נוסעים ברכב הנאשם ואם היה איתו במשמרת עוד שוטר או מתנדב.

מטעם ההגנה העיד הנאשם.

לדבריו נהג ברכב, נכנס לעיר אשקלון, חלף על פני תחנת דלק, ובשלב מסוים הנתיב הימני "מקבל בצורה אלכסונית סימון על פני הכביש שאותו נתיב הופך להיות נתיב לפניה ימינה בלבד...".

לדבריו המקום היה עמוס, וכשיהיה שניתן להשתלב לנתיב שמשמאלו עשה כן תוך איתות ובזהירות, מבלי "לחתוך" אף אחד, כשמאחוריו נוסע רכב ובו אורח מחו"ל אשר תלוי בו.

הנאשם טען שהשתלב לנתיב שמשמאלו עוד בטרם הפך הנתיב הימני לנתיב המיועד לפניה ימינה בלבד.

הנאשם טען כי גם אם היה משתלב מאוחר יותר, אין כל איסור לעשות כן, שכן בין הנתיבים קו מקווקו ולא קו הפרדה לבן רציף.

לטענת הנאשם בסמוך לפני הצומת הכביש מתרחב ל-5 נתיבים ולא ל-4 כפי שציין השוטר. הנאשם צילם סרטון של הצומת והציג לבית המשפט.

בחקירתו הנגדית ציין הנאשם כי היו עימו ברכב שני ילדיו הקטינים ואדם מבוגר (ד"ר מרקוס) אותו בחר שלא להביא לעדות בשל גילו המבוגר (74) ומצבו הרפואי (חולה בשיתוק ילדים) וברכב מאחוריו היה אורח מאנגליה.

עוד ציין כי לא ביצע כל עקיפה וכי השתלבותו לנתיב שמשמאלו נעשתה כשהנתיב בו נסע והנתיב אליו נכנס היו ריקים ובשלב בו מותר עדיין להחליף נתיבים.

הנאשם ציין שהגם שיש במקום עומסים והיה עומס בעת הארוע, בנתיב אליו השתלב לא היה רכב. לדבריו "זה קורה מפעם לפעם שיש הפסקות בין רכבים".

בסיכומיה עתרה ב"כ המאשימה להרשיע את הנאשם, לשיטתה עדות השוטר היתה סבירה ומהימנה. לפי עדותו הוא ראה את העקיפה מתבצעת בסמוך לצומת במקום בו היה עומס תנועה. ב"כ המאשימה ביקשה להעדיף גרסת השוטר על פני גרסת הנאשם אותה כינתה "תמוהה", כשטען מחד שהיה עומס תנועה ומאידך שהנתיב היה ריק. לכל הפחות ביקשה ב"כ המאשימה להרשיע הנאשם בקיפוח זכות של אחר להשתמש בדרך בכך ש"חתך" שיירת רכבים ועקפם.

ב"כ המאשימה ביקשה לזקוף לחובת הנאשם את העובדה שנמנע מלהביא עדי הגנה שהיו עימו במקום.

הנאשם בסיכומיו ביקש מבית המשפט לזכותו ולחייב את המדינה בהוצאותיו.

לדבריו לא ביצע עקיפה, אלא השתלב לנתיב בהתאם לחוק.

לדבריו השוטר עצמו העיד שלא יכול היה לראות במקום בו עמד את השלב בו הכביש הופך לפניה ימינה בלבד. לדבריו גם אם השתלב לשמאל לאחר שהנתיב כבר יועד לפניה ימינה בלבד לא ביצע עבירה.

לדבריו השוטר עבר על החוק כשהעמיד את הניידת במקום אסור (המסומן באבני שפה בצבע אדום לבן).

הנאשם ביקש שלא לזקוף לחובתו את העובדה שלא הביא את עד ההגנה בשל גילו ומצבו הבריאותי.

מרבית העובדות הדרושות להכרעה בתיק זה אינן שנויות במחלוקת.

אין מחלוקת בין הצדדים כי עוד בטרם הפך הנתיב הימני לנתיב המיועד לפניה ימינה בלבד, נהג הנאשם את רכבו בנתיב הימני.

אין מחלוקת שהנאשם עוד לפני הכניסה לצומת השתלב מהנתיב הימני לנתיב שמשמאלו.

אין מחלוקת כי בין הנתיבים מצוייר קו הפרדה מקווקו.

אין מחלוקת כי השוטר עמד מעבר לצומת (במרחק של 124 מ' - מרחק אשר אותו לא שלל השוטר).

אין מחלוקת כי ממקום עמידתו, השוטר לא הבחין ולא ידע לומר באיזה שלב הנתיב הימני מיועד לפניה לימינה בלבד, ומה אורכו של נתיב זה.

אין מחלוקת בין הצדדים כי הצומת האמור הינו צומת עמוס.

אין מחלוקת כי תגובתו של הנאשם היתה כפי שנרשמה בדוח: "אני אותתתי כדי להיכנס ונכנסתי בזהירות לנתיב האמצעי והמשכתי לישר".

יאמר כבר עתה, עדותו של השוטר הותירה עלי רושם אמין ביותר, כך גם עדותו של הנאשם.

למעשה, ניתן לומר כי אין סתירות של ממש בין עדויותיהם של השוטר ושל הנאשם וכי מרבית העובדות הרלוונטיות הדרושות לארוע כלל אינן במחלוקת.

כך שניתן למעשה לקבוע כמעט ללא היסוס כי שניהם דוברי אמת.

את המחלוקות העובדתיות שכן קיימות בין הצדדים, מצאתי להכריע לטובת הנאשם, ולו מחמת הספק, וזאת משום שהדוח של השוטר שותק בעניינים אלו. הנתונים חסרים והותירו מקום לספק.

האם הנאשם ביצע עקיפה אסורה?

תקנה 47(א) לתקנות קובעת: "נוהג ברכב לא יעקוף בכביש רכב אחר, בין שהוא באותו נתיב נסיעה ובין אם לאו, אלא מצידו השמאלי".

תקנה 47 (ג) קובעת כי במצב של שני נתיבים או יותר באותו כיוון, נסיעה בנתיב הימני במהירות העולה על המהירות בה נוסעים בנתיב השמאלי, שעה שקיימת צפיפות, **לא תיחשב כעקיפה**:

"בלי לפגוע בתקנה משנה (א) ותקנה 35, בכביש חד סטרי שיש בו שני נתיבים או יותר באותו כיוון נסיעה, אשר מחמת

צפיפות התנועה נעים בו כלי רכב בטורים בכל נתיב, לא יראו כעקיפה את תנועתם של כלי הרכב הנעים בנתיב אחד הנוסעים במהירות העולה על המהירות שבה נוסעים כלי הרכב שבנתיב האחר, ובלבד שהדבר לא יגרום להפרעה או סיכון לתנועה."

לאור האמור, כל עוד נהג הנאשם את רכבו בנתיב הימני, בטרם הפך לנתיב המיועד לפניה ימינה בלבד, ובהינתן צפיפות תנועה, לא יראו את אופן נהיגתו כעקיפה גם אם מהירות נסיעתו עלתה על מהירותם של כלי הרכב שבנתיב שממאלו.

באשר לשלב בו הפך הנתיב הימני לנתיב המיועד לפניה ימינה בלבד - ביחס לקטע נסיעה זה לא הוצגו בפני נתונים מספקים.

הנאשם מצידו טוען כי השתלב מיד כשהבחין בשינוי ביעוד הנתיב, ולפיכך כלל לא נסע בנתיב הימני לאחר ששונה יעודו.

השוטר בהגיונותו טוען שלא הבחין מתי הנתיב הפך לפניה ימינה בלבד. הוא אמנם מציין כי ההשתלבות נעשתה בסמוך לצומת - אך לא מציין את המרחק מהצומת בו בוצעה ההשתלבות, ואף לא את אורכו של הנתיב המיועד לפניה ימינה, כך שבהעדר נתונים אלו, לא ניתן לקבוע, בוודאי לא קביעה החפה מכל ספק כי הנאשם נסע בנתיב הימני - בשלב בו היה מיועד לפניה ימינה בלבד.

זאת ועוד, גם אילו נסע בנתיב הימני לאחר שהפך לפניה ימינה בלבד, אין בדוח הפעולה שערך השוטר ואף לא בעדותו בבית המשפט התייחסות מפורשת לכך שנסע בשלב הזה במהירות העולה על מהירות הנסיעה של כלי הרכב שממאלו.

לא כל מעבר מנתיב לנתיב הינו עקיפה. כך למשל תקנה 40(א) לתקנות עוסקת בסטיה מנתיב לנתיב, סטיה שהינה פעולה מותרת ובלבד שלא עלולה לסכן או להפריע.

המחוקק לא הגדיר מהי עקיפה.

ספק בעיני אם הפעולה שביצע הנאשם, בנסיבות המתוארות תוכל להיחשב לעקיפה.

אין מדובר במי שנסע בנתיב האמצעי, סטה לימין כדי לעקוף וחזר לנתיב האמצעי, אלא במי שנסע **כל העת בנתיב הימני** והשתלב שמאלה לאור שינוי יעודו של הנתיב. כדי להשתלב בבטחה, היה עליו כלשונו לעבור לנתיב שממאלו במקום בו יש "הפסקה בין רכבים". אם לשם כך נסע מהר יותר מהרכב שנוסע משמאלו - ספק בעיני אם בנסיבות המתוארות נסיעתו תוכל להיחשב עקיפה.

האם הנאשם קיפח זכות של אחר להשתמש בדרך?

הגם שהנאשם לא הועמד לדין על עבירה של קיפוח זכות המשתמשים בדרך, במהלך חקירתו הנגדית של הנאשם ביקשה המאשימה שבית המשפט יזהיר אותו שניתן להרשעו גם בעבירה זו אם יוכחו העובדות הרלוונטיות. בית המשפט הזהיר את הנאשם כמבוקש.

לאחר ששמעתי את העדויות בתיק אני קובעת כי לא הוכחו העובדות אשר בבסיס העבירה של קיפוח זכות.

המשפט היחיד שנרשם בדוח של השוטר בהקשר לעבירה זו הוא "הנ"ל עוקף את כל השיירה מימין בסמוך לצומת הרמזורים **חותך** לנתיב השמאלי ועובר את הצומת". (ההדגשה שלי - נ.ח.)

המילים "חותך לנתיב השמאלי" אינן מספיקות כדי ללמד על קיפוח זכות.

השוטר לא ציין בדוח אם המכוניות שבנתיב השמאלי היו בעמידה או בנסיעה, ואם היו בנסיעה, כפי שניתן להתרשם מתיאור הדברים, האם הנאשם השתלב במקום שהיו "הפסקות בין רכבים" כלשונו של הנאשם, או שהשתלב תוך הפרעה וסיכון של כלי רכב אחרים.

בעניין זה הדוח של השוטר שותק, כך גם השוטר בעדותו לא ציין כי השתלבותו של הנאשם בנתיב שמשמאלו גרמה למי מכלי הרכב להאט, לבלום או לסטות או כל דבר אחר אשר יכול ללמד על הפרעה או קיפוח זכות.

אף בסקיצה שצייר השוטר על דוכן עדים (ת/2), כ- 8 חודשים לאחר הארוע, צייר השוטר 2 טורי מכוניות אך לא צייר את רכבו של הנאשם, כך שגם מהסקיצה לא ניתן ללמוד האם אופן השתלבותו של הנאשם בנתיב שמשמאלו היתה כרוכה בקיפוח זכות או חלילה הפרעה או סיכון לתנועה.

מעבר לנתיב השמאלי כשלעצמו, ואפילו אם בחר השוטר לתאר את המעבר במילה "חיתוך" לנתיב שמאלי, אינו מהווה קיפוח זכות.

בעניין זה, ובהעדר גרסה מטעם המאשימה, מצאתי ליתן משקל מלא לעדות הנאשם.

האמנתי לנאשם כי ברגע שהבחין כי הנתיב הימני משנה את יעודו לפניה ימינה בלבד החל לאותת שמאלה ולהשתלב בזהירות, תוך שהוא אף לוקח בחשבון שמאחוריו נוסע רכב של חבר, אורח מחו"ל, אשר זקוק לו כמורה דרך, ולכן השתלב באופן שמאפשר גם לרכב שמאחוריו להשתלב בעקבותיו.

כפי שהעיד: "יש עומסים והיה עומס אבל בנתיב שלי לא היה רכב. זה קורה מדי פעם שיש הפסקות בין רכבים".

אין מחלוקת כאמור שהנאשם השלים את ההשתלבות עוד לפני הכניסה לצומת.

בעניין זה מקובלת עלי טענת הנאשם כי אין כל איסור להשתלב מהנתיב הימני לנתיב שמשמאלו, גם לאחר שהנתיב הימני כבר יועד לפניה ימינה בלבד, ובתנאי כאמור, שהדבר יעשה מבלי לסכן או להפריע לתנועה, ומבלי לקפח זכות של משתמש אחר בדרך.

ישנן מספר עובדות נוספות שהיו במחלוקת בין הצדדים, אך אינן דרושות הכרעה בתיק זה - כך למשל האם לפני הכניסה לצומת קיימים 4 או 5 נתיבים בכביש. השוטר העיד על 4 נתיבים, הנאשם טען כי קיימים 5 נתיבים ואף הציג בפני סרטון, אלא שלא הצלחתי להתרשם מהסרטון באופן ברור לגבי מספר הנתיבים - כך או כך, אין רלוונטיות לשאלה זו, שכן הארוע שבפני מתמקד בנתיב לפני ימינה ובנתיב שמשמאלו ובהם בלבד.

כן לא ברור אם היה שוטר נוסף במקום, אם לאו. הנאשם חקר את השוטר והציג בפניו טענה כי היה במקום שוטר נוסף. השוטר שרשם הדוח לא שלל אפשרות זו. הנאשם לא העיד על כך בעדותו.

כך לא ברור אם השוטר החנה את הניידת במקום המסומן באבני שפה בצבע אדום לבן או כחול לבן, משום שהשוטר לא זכר את מבנה הצומת נכון למועד העבירה, לדבריו הצומת עבר שינוי מבנה לפני מספר חודשים. הנאשם עצמו לא העיד על כך, אלא טען זאת בשלב הסיכומים.

כאמור עובדות אלו גם אם היו מוכרעות לכאן או לכאן לא היה בהן כדי לשנות התוצאה אליה הגעתי.

לא מצאתי לזקוף לחובת הנאשם את בחירתו שלא להעיד את הנוסע ברכבו כעד הגנה מטעמו. אי העדת עד הגנה אין בה כדי להשלים את החסר שבראיות התביעה.

נהפוך הוא, יתכן ובתיק זה היה מקום לזקוף לחובת המאשימה את העובדה שככל הנראה, היה שוטר נוסף בזירת האירוע, אשר לא הובא לעדות ולא טרח לרשום מזכר, אפילו אם לא ראה את העבירה. בנסיבות תיק זה, לאור התוצאה אליה הגעתי, לא מצאתי טעם להכריע בשאלה זו.

דומה כי כפות המאזניים הראייתיות נותרו כשידו של הנאשם על העליונה, בוודאי שלא שוכנעתי כי גרסת התביעה מסתברת יותר מזו של ההגנה.

עסקינן במשפט פלילי בו על ראיות התביעה להיות משכנעות ונחרצות, על התביעה להרים את נטל הראיה המוטל עליה מעבר לכל ספק סביר.

במקרה שבפני, כאמור, לא מצאתי כי בידי התביעה ראיות מספקות כדי להרים את הנטל המוטל עליה.

לאור כל האמור, ומאחר שלא שוכנעתי כי הנאשם עקף רכב אחר מימין ומכיוון שלא שוכנעתי שהנאשם קיפח זכות של אחר, אני מזכה את הנאשם, ולו מחמת הספק.

באשר להוצאות:

שאלת החזר הוצאות משפט נדונה בהתאם להוראת סעיף 80(א) לחוק העונשין, תשל"ז 1977.

"שתי חלופות מנויות בסעיף: "לא היה יסוד לאשמה" או "נסיבות אחרות המצדיקות זאת".

בחנתי את חומר הראיות שהיה בידי המשיבה ואשר הוגש במלואו לבית המשפט.

לא מצאתי כי מתקיימת בענייננו העילה של "לא היה יסוד לאשמה" בוודאי שלא ניתן לומר כי כתב האישום הוגש בזדון, בחוסר תום לב, ברשלנות חמורה ביותר, או באי סבירות מהותית ובולטת. (ראו דברי הש' מלצר בע"פ 5097/10 בוגנים נ. מ"י)

לאחר שבחנתי את התנהגות גורמי החקירה והתביעה בתיק, זה ולא מצאתי פגם בהתנהגותם ולאור אופי הזיכוי בתיק זה- מחמת הספק, ראו דברי כב' הש' דורנר בע"פ 4466/98 דבש נגד מדינת ישראל, וכב' הש' בייניש (כתוארה אז) בע"פ 700/00 מאיר טוויל נ. מ"י) לא מצאתי כי קיימות "נסיבות אחרות" המצדיקות פיצוי בתיק זה.

לאור כל האמור הבקשה לחייב את המאשימה בהוצאותיו של הנאשם נדחית.

המזכירות תשלח העתק מהכרעת הדין לצדדים.

זכות ערעור תוך 45 יום, מיום המצאת ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, כ"ז חשוון תשע"ו, 09 נובמבר 2015, בהעדר הצדדים.